

Danielin kirja – satakuusikymmentäkaksi

Rooman profeetallinen aika: näyn paljastaminen

Jeff Pippenger

2024-03-27

Rooma vahvistaa näyn, ja Rooma paljastetaan omassa ”ajassaan”. Tämä on sisar Whiten lausuma, jossa hän ilmaisee sen, mikä tulisi ymmärtää ilmeisenä:

”Ilmestyskirja on sinetöity kirja, mutta se on myös avattu kirja. Se kuvaa ihmeellisiä tapahtumia, joiden on määrä toteutua tämän maan historian viimeisinä päivinä. Tämän kirjan opetukset ovat täsmällisiä, eivät salaperäisiä ja käsittämättömiä. Siinä käsitellään samaa profetian linjaa kuin Danielin kirjassa. Jumala on toistanut joitakin profetioita osoittaen siten, että niille on annettava erityinen merkitys. Herra ei toista sellaista, millä ei ole suurta merkitystä.” Manuscript Releases, osa 9, s. 8.

”Herra ei toista asioita, joilla ei ole suurta merkitystä”, ja Roomaan liittyvät ”ajat” toistetaan yhä uudelleen. On ”erittäin merkityksellistä” ymmärtää Roomaan liittyvä ”aika”, sillä juuri se paljastaa Rooman näyn perustavaksi aiheeksi. Seitsemän kertaa paavillisen vallan tuhat kaksisataakuusikymmentä vuotta mainitaan suoraan Danielin kirjassa ja Ilmestyskirjassa.

Ja hän puhuu sanoja Korkeinta vastaan, kuluttaa loppuun Korkeimman pyhät ja aikoo muuttaa ajat ja lain; ja heidät annetaan hänen käsiinsä ajaksi ja ajoiksi ja puoleksi ajaksi. Daniel 7:25.

Ja minä kuulin pellavavaatteisiin puetun miehen, joka oli virran vetten yläpuolella, kun hän nosti oikean kätensä ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, että siihen on oleva aika, ajat ja puoli aikaa; ja kun hän on saattanut päätökseen pyhän kansan voiman hajottamisen, kaikki nämä asiat tulevat päätökseen. Daniel 12:7.

Mutta temppelin ulkopuolella oleva esikartano jätä pois äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he tallaavat jalkoihinsa neljäkymmentä kaksi kuukautta. Ilmestys 11:2.

Ja minä annan voiman kahdelle todistajalleni, ja he profetoivat tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää säkkeihin puettuina. Ilmestys 11:3.

Ja vaimo pakeni erämaahan, missä hänellä on Jumalan valmistama paikka, jotta häntä siellä elätettäisiin tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää. Ilmestys 12:6.

Ja naiselle annettiin sen suuren kotkan kaksi siipeä, jotta hän voisi lentää erämaahan, omaan paikkaansa, missä häntä elätetään aika ja ajat ja puoli aikaa käärmeen kasvojen edestä. Ilmestys 12:14.

Ja hänelle annettiin suu, joka puhui suuria sanoja ja pilkkapuheita; ja hänelle annettiin valta toimia neljäkymmentä kaksi kuukautta. Ilmestys 13:5.

Nämä seitsemän suoraa viittausta esittävät Rooman erilaisia erityisiä profeettallisia tuntomerkkejä. Juuri näissä kohdissa Rooma paljastetaan. Sisari White lisää, että nämä ajanjaksot esitetään myös muodossa ”kolme ja puoli vuotta eli 1260 päivää”. Et löydä Raamatusta ilmauksia ”kolme ja puoli vuotta” etkä ”tuhatta kaksisataa kuusikymmentä päivää”. Sisari White vain soveltaa näiden seitsemän viittauksen laskentaa sen mukaisesti.

Luvussa 13 (jakeissa 1–10) kuvataan toinen peto, ”panterin kaltainen”, jolle lohikäärme antoi ”voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan”. Tämä vertauskuva, niin kuin useimmat protestantit ovat uskoneet, edustaa paaviutta, joka peri vallan, istuimen ja arvonvallan, jotka muinoin kuuluivat antiikin Rooman valtakunnalle. Tästä panterinkaltaisesta pedosta sanotaan: ”Sille annettiin suu puhumaan suuria sanoja ja pilkkapuheita.... Ja se avasi suunsa pilkatakseen Jumalaa, pilkatakseen Hänen nimeänsä ja Hänen majaansa ja niitä, jotka taivaassa asuvat. Ja sille annettiin valta käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät; ja sille annettiin valta kaikkien sukukuntien ja kansojen ja kielten ja kansanheimojen yli.” Tämä ennustus, joka on lähes sama kuin Danielin 7. luvun pienen sarven kuvaus, viittaa kiistatta paaviuteen.

”Ja hänelle annettiin valta toimia neljäkymmentäkaksi kuukautta.” Ja profeetta sanoo: ”Minä näin yhden hänen päistään ikään kuin kuolettavasti haavoitettuna.” Ja jälleen: ”Jos joku vie vankeuteen, hän joutuu vankeuteen; jos joku tappaa miekalla, hänet on miekalla tapettava.” Ne neljäkymmentäkaksi kuukautta ovat sama ajanjakso kuin Danielin 7. luvun ”aika ja ajat ja puoli aikaa”, kolme ja puoli vuotta eli 1260 päivää — se aika, jonka kuluessa paavillisen vallan tuli sortaa Jumalan kansaa. Tämä ajanjakso, kuten edellisissä luvuissa on todettu, alkoi paavikunnan herruuden alkaessa vuonna 538 jKr. ja päättyi vuonna 1798. Tuolloin Ranskan armeija otti paavin vangiksi, paavillinen valta sai kuolettavan haavansa, ja ennustus täyttyi: ”Jos joku vie vankeuteen, hän joutuu vankeuteen.” Suuri taistelu, 439.

Sen innoitetun valtuutuksen nojalla pitää myös kolmea ja puolta vuotta sinä ”aikana”, joka ”paljastaa” Rooman, nousee esiin myös muita Roomaa koskevia raamatullisia viittauksia.

Mutta totisesti minä sanon teille: monta leskeä oli Israelissa Eliaan päivinä, kun taivas oli suljettuna kolme vuotta ja kuusi kuukautta ja suuri nälänhätä oli koko maassa. Luuk. 4:25.

Elian kolme ja puoli vuotta yhdistää tämän ajanjakson Iisebeliin, joka on paavillisen Rooman vertauskuva Tyatiran seurakunnassa.

Mutta minulla on muutamia seikkoja sinua vastaan, sillä sinä siedät tuota naista Iisebeliä, joka sanoo itseään profeetaksi, opettamaan ja viettelemään minun palvelijoitani harjoittamaan haureutta ja syömään epäjumalille uhrattua. Ja minä annoin hänelle aikaa tehdä parannus haureudestaan, mutta hän ei tehnyt parannusta. Ilmestys 2:20, 21.

Neljännelle seurakunnalle, jota Iisebel edustaa, annettu ”aika” on myös ”tila”.

Elia oli samanlainen heikko ihminen kuin mekin, ja hän rukoili hartaasti, ettei sataisi; eikä maan päälle satanut kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen. Jaak. 5:17.

Selittäessään, että neljäkymmentäkaksi kuukautta on sama ajanjakso kuin tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, sisari White määrittelee tämän ajan niiksi ”päiviksi”, joihin Kristus viittasi.

Tässä mainitut ajanjaksot — ”neljäkymmentä kaksi kuukautta” ja ”tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää” — ovat sama ajanjakso; molemmat kuvaavat sitä aikaa, jonka kuluessa Kristuksen kirkon oli kärsittävä Rooman harjoittamaa sortoa. Paavillisen ylivallan 1260 vuotta alkoivat vuonna 538 jKr. ja päättyisivät sen mukaisesti vuonna 1798. Tuolloin ranskalainen armeija tuli Roomaan ja otti paavin vangiksi, ja hän kuoli maanpaossa. Vaikka pian sen jälkeen valittiin uusi paavi, paavillinen hierarkia ei ole sen koommin koskaan kyennyt käyttämään sitä valtaa, joka sillä aikaisemmin oli.

”Seurakunnan vaino ei jatkunut koko 1260 vuoden ajanjaksoa. Jumala lyhensi armossaan kansaansa kohtaan heidän tulisen koetuksensa ajan. Ennustaessaan seurakuntaa kohtaavasta ”suuresta ahdistuksesta” Vapahtaja sanoi: ”Ja ellei niitä päiviä lyhennettäisi, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään.” Matteus 24:22. Uskonpuhdistuksen vaikutuksesta vaino päättyi ennen vuotta 1798.” Suuri taistelu, s. 266.

Kristus ja sisar White samaistavat ilmauksen ”nuo päivät” siihen ”aikaan”, joka tarkoittaa paavillista Roomaa. Kun Daniel puhuu luvun yksitoista jakeessa kolmekymmentäyksi siitä vainosta, joka seurasi paaviuden asettamista maan valtaistuimelle, hän nimittää tuota vainon aikaa ”moniksi päiviksi”.

Ja sotajoukot nousevat hänen puoleltaan, ja ne saastuttavat vahvan pyhäkön, poistavat jokapäiväisen uhrin ja asettavat hävityksen kauhistuksen. Ja ne, jotka tekevät jumalattomasti liittoa vastaan, hän turmelee mielistelyillä; mutta se kansa, joka tuntee Jumalansa, pysyy lujana ja tekee voimallisia tekoja. Ja kansan ymmärtäväiset opettavat monia; kuitenkin he kaatuvat miekkaan ja liekkeihin, vankeuteen ja ryöstöön, moneksi päiväksi. Daniel 11:31–33.

Rooma paljastetaan siihen liittyvän profeetallisen ajan yhteydessä; siksi Paavali sanoo, että synnin ihminen paljastetaan ”ajallansa”. Se seikka, että Rooma vahvistaa näyn, jota ellemme tunne, me hukumme, osoittaa, miksi tuo profeetallinen aika esitetään niin usein ja niin monin tavoin, sillä Jumala ”ei toista asioita, joilla ei ole suurta merkitystä”. Edellisissä jakeissa merkitään myös tämän ajanjakson päättyminen.

Ja kansan ymmärtäväiset opettavat monia; mutta he kaatuvat miekkaan ja liekkiin, vankeuteen ja ryöstöön moniksi päiviksi. Ja kun he kaatuvat, heitä autetaan vähäisellä avulla; mutta monet liittyvät heihin viekkain imarteluihin. Ja muutamat ymmärtäväisistä kaatuvat, jotta heidät koeteltaisiin ja puhdistettaisiin ja valkaistaisiin lopun aikaan asti; sillä se on vielä määrättyyn aikaan. Daniel 11:33–35.

“Lopun aika” ”on vielä määrättyyn aikaan”. Heprean sana ”määrätty” on ”moed”, ja se merkitsee määrättyä aikaa tai ennalta sovittua aikaa. ”Määrätyn ajan” profeetallinen merkitys ja tärkeys Danielin kirjassa käy ilmi siitä, kuinka usein siihen viitataan. Hyvin harvat laodikealaiset adventistit, jos yksikään, tunnistavat, että vuosi 1989 oli ”lopun aikaa”, ja sen tähden 1989 oli määrätty aika. Se oli Jumalan asettama aika, jolloin Hän avaisi sinetin tiedolta sadan neljäkymmenen neljän tuhannen liikkeelle. Tästä syystä Danielin kirja esittää todistajia sille tosiasialle, että ”määrätty aika” merkitsee ”lopun ajan” saapumista. Danielin kahdeksannessa luvussa tämä profeetallinen vertauskuva esitetään.

Ja minä kuulin ihmisäänen Ulain rantojen väliltä; se huusi ja sanoi: Gabriel, selitä tälle miehelle näky. Niin hän tuli lähelle sitä paikkaa, jossa minä seisoin; ja hänen tullessaan minä pelästyin ja vaivuin kasvoilleni. Mutta hän sanoi minulle: Ymmärrä, ihmislapsi, sillä näky koskee lopun aikaa. Ja hänen puhuessaan minulle minä vaivuin horrokseen, kasvot maata kohti; mutta hän kosketi minua ja nosti minut seisomaan. Ja hän sanoi: Katso, minä ilmoitan sinulle, mitä tapahtuu vihan ajan viimeisinä hetkinä; sillä määrättyyn aikaan tulee loppu. Daniel 8:16–19.

Samoin kuin yhdennessätoista luvussa, näissä jakeissa ilmauksen ”lopun aika” sana ”loppu” on eri heprean sana kuin se, joka on käännetty sanalla ”määrätty”. Lopun aika edustaa ajanjaksoa, joka alkaa määrättyinä aikana. ”Määrätty aika” (moed) on määräaikainen asetettu hetki, ja lopun aika (heprean sana ”gets”) on ajanjakso, joka alkaa määrättyinä aikana. Juuri tämä ”aika” paljastaa Rooman, ja tuo ”aika” on niin tärkeä, että tuon ajanjakson loppu ja ajanjakso, joka seuraa tuon ajan päättymistä, esitetään useiden todistajien kautta. Danielin yhdennentoista luvun kahdennessakymmenennessä neljännessä jakeessa pakanallinen Rooma tunnustetaan maailman hallitsijaksi yhden ”ajan” ajaksi.

Vertauskuvallinen ”aika” on kolmesataakuusikymmentä vuotta, sillä raamatullisessa vuodessa on kolmesataakuusikymmentä päivää. Pakanallinen Rooma hallitsi ”ajan”, ja paavillinen Rooma hallitsi ”ajan, ajat ja puolen ajan”. Nykyaikainen Rooma hallitsee vertauskuvallisen ”hetken” eli vertauskuvalliset ”neljäkymmentäkaksi kuukautta”. Vuoden 1844 jälkeen ei ole enää profeetallista aikaa, joten ”hetki” ja ”neljäkymmentäkaksi kuukautta” tarkoittavat ajanjaksoa pian tulevasta sunnuntailaista siihen asti, kun ihmisten koetus aika päättyy. Mutta pakanallinen Rooma hallitsi ylimmässä vallassa Aktionin taistelusta vuonna 31 eKr. siihen asti, kun Konstantinus siirsi valtakunnan pääkaupungin Konstantinopoliin vuonna 330. Tiedämme seuraavien jakeiden puhuvan pakanallisesta Roomasta, sillä Kristus esitetään ”liiton ruhtinaana”, joka ”murskataan”, kun Hänet ristiinnaulittiin. Tuolloin hallitseva valta oli pakanallinen Rooma, joten jakeet, joita nyt ryhdyimme tarkastelemaan, osoittavat pakanallisen Rooman.

Ja hänen sijaansa nousee keltainen mies, jolle ei anneta kuninkuuden kunniaa; mutta hän tulee rauhallisesti ja saa valtakunnan haltuunsa viekkailta liehakoilla sanoilla. Ja tulvan tavoin vyöryvät sotajoukot pyyhkäistään pois hänen edestään ja murskataan; niin myös liiton ruhtinas. Ja sen jälkeen kun liitto on tehty hänen kanssaan, hän menettelee petollisesti; sillä hän nousee ja vahvistuu vähäisen kansan avulla. Hän tunkeutuu rauhallisesti maakunnan lihaviimpiinkin seutuihin; ja hän tekee sellaista, mitä eivät ole tehneet hänen isänsä eivätkä hänen isiensä isät; hän jakaa heidän keskuuteensa saalista, ryöstösaalista ja rikkauksia; niin, hän hautoo juoniaan linnoituksia vastaan, mutta vain määrääjäksi. Daniel 11:21–24.

Sana ”against” jakeiden viimeisessä ilmauksessa merkitsee todellisuudessa ”from”, ja jae sanoo, että pakanallinen Rooma hallitsee (ennustaa hänen juonensa) ”from” linnakkeestaan (Rooman kaupungista) kolmensadankuudenkymmenen vuoden ajan.

”JAE 24. Hän käy rauhallisesti sisään maakunnan lihaviimpiinkin seutuihin, ja tekee, mitä eivät hänen isänsä ole tehneet eivätkä hänen isiensä isät; saalista ja ryöstösaalista ja rikkauksia hän jakaa heidän keskuuteensa; niin ikään hän hautoo aikeitaan linnoituksia vastaan, mutta vain

määrääjaksi.”

Tavanomainen tapa, jolla kansat ennen Rooman päiviä olivat ottaneet haltuunsa arvokkaita maakuntia ja rikkaita alueita, oli sota ja valloitus. Rooman oli nyt määrä tehdä se, mitä isät tai isien isät eivät olleet tehneet; nimittäin saada nämä hankinnat rauhanomaisin keinoin. Nyt otettiin käyttöön tapa, josta ei ennen ollut kuultu, että kuninkaat testamenttaisivat valtakuntansa roomalaisille. Tällä tavoin Rooma sai haltuunsa laajoja maakuntia.

”Ja ne, jotka näin joutuivat Rooman vallan alaisuuteen, eivät saaneet siitä vähäistä hyötyä. Heidä kohdeltiin ystävällisesti ja lempeästi. Se oli kuin saaliin ja ryöstösaaliin jakamista heidän keskuuteensa. Heidä suojeltiin heidän vihollisiltaan, ja he lepäsivät rauhassa ja turvassa Rooman mahdin suojissa.

”Tämän jakeen jälkimmäiseen osaan piispa Newton liittää ajatuksen sotajuonien laatimisesta varustuksista käsin eikä niitä vastaan. Näin roomalaiset tekivät seitsemänkukkulaisen kaupunkinsa vahvasta linnoituksesta käsin. ‘Ajaksi asti,’ epäilemättä profeetalliseksi ajaksi, 360 vuodeksi. Mistä ajankohdasta nämä vuodet on laskettava? Luultavasti siitä tapahtumasta, joka tuodaan esiin seuraavassa jakeessa.”

”Jae 25. Ja hän nostattaa voimansa ja rohkeutensa etelän kuningasta vastaan suuren sotajoukon kanssa; ja etelän kuningas valmistautuu sotaan sangen suuren ja väkevän sotajoukon kanssa; mutta hän ei ole pysyvä, sillä he juonittelevat häntä vastaan.’

”Jakeet 23 ja 24 tuovat meidät juutalaisten ja roomalaisten välisen liiton tältä puolen, vuoteen 161 eKr., siihen aikaan, jolloin Rooma oli saavuttanut yleismaailmallisen herruuden. Nyt edessämme oleva jae tuo näkyviin voimallisen sotaretken etelän kuningasta, Egyptiä, vastaan sekä merkittävän taistelun suurten ja mahtavien armeijoiden välillä. Tapahtuiko Rooman historiassa näihin aikoihin tällaisia tapahtumia? — Tapahtui. Sota oli Egyptin ja Rooman välinen sota; ja taistelu oli Aktionin taistelu. Tarkastelkaamme lyhyesti niitä olosuhteita, jotka johtivat tähän konfliktiin.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271–273.

Seuraavissa jakeissa Daniel viittaa jälleen määrättyyn aikaan ja loppuun.

Ja hän kokoaa voimansa ja rohkeutensa etelän kuningasta vastaan suuren sotajoukon kanssa; ja etelän kuningas varustautuu sotaan sangen suuren ja väkevän sotajoukon kanssa; mutta hän ei kestä, sillä häntä vastaan punotaan juonia. Ne, jotka syövät hänen ruokansa osan, saattavat hänet perikatoon, ja hänen sotajoukkonsa tulvii yli, ja monet kaatuvat surmattuina. Ja molempien näiden kuninkaiden sydämessä on pahuuden harjoittaminen, ja he puhuvat valhetta saman pöydän ääressä; mutta se ei menesty, sillä loppu tulee vielä määrättyä aikana. Sitten hän palaa maahansa suurten rikkauksien kanssa; ja hänen sydämensä on pyhää liittoa vastaan; ja hän tekee suuria tekoja ja palaa sitten omaan maahansa. Määrättyä aikana hän jälleen tulee ja hyökkää etelää kohti; mutta ei käy niin kuin ensimmäisellä eikä niin kuin jälkimmäisellä kerralla. Daniel 11:25–29.

Kahdeksannessa luvussa Gabriel osoitti, että ”chazon”, näky kahdestatuhannesta viidestäsadasta kahdestakymmenestä vuodesta, päättyisi määräämällä, ja sitten alkaisi ajanjakso, jota edustaa ”lopun aika”. Tässä kohdassa määräämisaika on niiden kolmensadan kuudenkymmenen vuoden

päättymisen, joiden ajan pakanallinen Rooma hallitsisi maailmaa ylimpänä valtana. Tässä kohdassa ei ole mitään ”lopun aikaa”, sillä mitään sinetöityä ei ollut, mikä olisi ollut määrä avata tuon historian ajanjakson lopussa.

Danielin kahdeksannessa luvussa näky ”vihän viimeisestä lopusta”, joka oli kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta ja päättyi samanaikaisesti kuin kaksituhatta kolmesataa vuotta, oli sinetöitynä ”lopun aikaan” saakka, sillä vuonna 1844, joka oli molempien näkyjen määräaika, kolmannen enkelin valo avattiin. Danielin kirjassa 11:30–36, ”ensimmäisen vihan” päättyessä vuonna 1798, oli tuleva ajanjakso, jota kuvattiin ”lopun ajaksi”, jolloin ensimmäisen enkelin valo avattiin. Sen tähden pakanallisen Rooman aikaprofetialla ei ollut lopun aikaa, vaan ainoastaan määräaika, joka osoitti, milloin ne kolmesataa kuusikymmentä vuotta päättyivät; mutta määräaika vuonna 1798 ja määräaika vuonna 1844 avasivat kumpikin sanoman, joka oli ymmärrettävä ajanjaksossa, jota kuvattiin ”lopun ajaksi”.

Rooma paljastetaan sellaisena kuin se on profeetallisesti esitettynä omassa profeetallisessa ajassaan. ”Aika, ajat ja puoli aikaa”, ”neljäkymmentä kaksi kuukautta”, ”tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää” ja ”kolme ja puoli vuotta” ovat joitakin niistä erilaisista symboleista, jotka kuvaavat sitä ajanjaksoa, jolloin paavius hallitsi pimeän keskiajan aikana. Se ajanjakso, joka yhdistää milleriittien liikkeen sadan neljäkymmenen tuhannen liikkeeseen, on sata kaksikymmentäkuusi vuotta. Sata kaksikymmentäkuusi on myös tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän symboli, sillä se on sen määrän kymmenys eli kymmenesosa. Sata kaksikymmentäkuusi vuotta vuoden 1863 kapinasta määrättyyn aikaan vuonna 1989 osoittaa, että 1989 on Jumalan määräaikainen kohtaaminen Hänen viimeisten päivien kansansa kanssa.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Kuinka meidän tulee tutkia Raamattua? Tuleeko meidän lyödä oppimme paalut maahan toinen toisensa jälkeen ja sitten yrittää saada koko Raamattu mukautumaan vakiintuneisiin mielipiteisiimme, vai tuleeko meidän viedä ajatuksemme ja näkemyksemme Raamatun tutkittaviksi ja mitata teorioitamme totuuden Kirjoituksilla joka puolelta? Monet, jotka lukevat ja jopa opettavat Raamattua, eivät käsitä sitä kallista totuutta, jota he opettavat tai tutkivat. Ihmiset omaksuvat erehdyksiä, vaikka totuus on selvästi osoitettu; ja jos he vain toisivat oppinsa Jumalan sanan eteen eivätkä lukisi Jumalan sanaa oppiensä valossa todistaakseen ajatuksensa oikeiksi, he eivät vaeltaisi pimeydessä ja sokeudessa eivätkä vaalisi harhaa. Monet antavat Raamatun sanoille merkityksen, joka sopii heidän omiin mielipiteisiinsä, ja he johtavat itseään harhaan ja pettävät toisia Jumalan sanan väärillä tulkinnoillaan. Kun ryhdymme tutkimaan Jumalan sanaa, meidän tulee tehdä se nöyrin sydämin. Kaikki itsekkyyys, kaikki omaperäisyyden rakkaus, tulee panna syrjään. Kauan vaalittuja mielipiteitä ei tule pitää erehtymättöminä. Juuri juutalaisten haluttomuus luopua kauan vakiintuneista perinnäissäännöistään koitui heidän turmiokseen. He olivat päättäneet olla näkemättä mitään virhettä omissa mielipiteissään tai Raamatun selityksissään; mutta vaikka ihmiset olisivat kuinka kauan tahansa pitäneet kiinni tietyistä näkemyksistä, ellei kirjoitettu sana niitä selvästi tue, ne tulee hylätä.

”Ne, jotka vilpittömästi haluavat totuutta, eivät epäröi avata näkemyksiään tutkittaviksi ja arvosteltaviksi, eivätkä he loukkaannu, jos heidän mielipiteitään ja ajatuksiaan vastustetaan. Tämä oli se henki, jota vaalittiin keskuudessamme neljäkymmentä vuotta sitten. Kokoonnuimme sielultamme kuormitettuina, rukoillen, että olisimme yhtä uskossa ja opissa; sillä tiesimme, ettei Kristus ole jakaantunut. Yksi kohta kerrallaan otettiin tutkimuksen kohteeksi. Vakavuus leimasi näitä tutkimusneuvotteluja. Kirjoitukset avattiin kunnioittavan pelon vallassa. Usein paastosimme, jotta olisimme paremmin valmistautuneita ymmärtämään totuuden. Hartaasti rukoiltuamme, jos jotakin kohtaa ei ymmärretty, siitä keskusteltiin, ja kukin ilmaisi mielipiteensä vapaasti; sitten kumarruimme jälleen rukoukseen, ja taivaaseen kohosi hartaiden anomusten ääni, että Jumala auttaisi meitä näkemään samalla tavalla, jotta olisimme yhtä, niin kuin Kristus ja Isä ovat yhtä. Monia kyyneleitä vuodatettiin. Jos joku veli nuhteli toista hänen hitaasta käsityskyvystään sen vuoksi, ettei tämä ymmärtänyt jotakin raamatunkohtaa niin kuin hän itse sen ymmärsi, nuhdeltu tarttui myöhemmin veljeään kädestä ja sanoi: ’Älkäämme murehduttako Jumalan Pyhää Henkeä. Jeesus on kanssamme; säilyttäkäämme nöyrä ja opetettava henki’; ja puhuteltu veli sanoi: ’Anna minulle anteeksi, veli, olen tehnyt sinulle vääryyttä.’ Sitten polvistuimme jälleen uuteen rukoushetkeen. Vietimme tällä tavoin monta tuntia. Tavallisesti emme yleensä tutkineet yhdessä enempää kuin neljä tuntia kerrallaan, mutta toisinaan koko yö kului Kirjoitusten vakavaan tutkimiseen, jotta ymmärtäisimme aikamme totuuden. Joissakin tilaisuuksissa Jumalan Henki tuli minun päälleni, ja vaikeat kohdat tehtiin selviksi Jumalan säätämän tien kautta, ja silloin vallitsi täydellinen yksimielisyys. Olimme kaikki yhtä mieltä ja yhtä Henkeä.

“Pyrimme mitä vakavimmin siihen, ettei Raamattua väännettäisi mukautumaan kenenkään mielipiteisiin. Koetimme tehdä erimielisyytemme mahdollisimman vähäisiksi olematta viipymättä seikoissa, jotka olivat vähämerkityksisiä ja joista vallitsi erilaisia käsityksiä. Mutta jokaisen sielun sydämellä oli saattaa veljien keskuuteen sellainen tila, joka vastaisi Kristuksen rukoukseen, että hänen opetuslapsensa olisivat yhtä niin kuin hän ja Isä ovat yhtä. Toisinaan yksi tai kaksi veljistä asettuivat itsepintaisesti esitettyä näkemystä vastaan ja ilmaisivat sydämen luonnollisia tunteita; mutta kun tämä mieliala tuli ilmi, keskeytimme tutkimuksemme ja päätimme kokouksemme, jotta kullakin olisi tilaisuus mennä rukouksessa Jumalan eteen ja, keskustelematta muiden kanssa, tutkia erimielisyyden kohtaa pyytäen valoa taivaasta. Ystävällisyyttä osoittaen erosimme toisistamme kohdataksemme jälleen mahdollisimman pian jatkaaksemme tutkimista. Toisinaan Jumalan voima tuli päällemme erityisen tuntuvalta tavalla, ja kun kirkas valo paljasti totuuden kohdat, me itkimme ja iloitsimme yhdessä. Me rakastimme Jeesusta; me rakastimme toisiamme.”

”Noina päivinä Jumala toimi meidän hyväksemme, ja totuus oli kallis meidän sieluillemme. On välttämätöntä, että meidän ykseytemme tänä päivänä on sellaista laatua, että se kestää koetuksen tulen. Olemme täällä Mestarin koulussa, jotta meitä valmennettaisiin ylhäällä olevaan kouluun. Meidän täytyy oppia kantamaan pettymys Kristuksen kaltaisella tavalla, ja tämän opettaman läksyn merkitys on meille suuri.

”Meillä on paljon opittavaa ja hyvin, hyvin paljon poisopittavaa. Vain Jumala ja taivas ovat erehtymättömiä. Ne, jotka ajattelevat, ettei heidän koskaan tarvitse luopua vaalimastaan näkemyksestä eikä milloinkaan muuttaa mielipidettään, tulevat pettymään. Niin kauan kuin

pidämme omista ajatuksistamme ja mielipiteistämme kiinni itsepintaisen päättäväisesti, emme voi saavuttaa sitä ykseyttä, jonka puolesta Kristus rukoili.” Review and Herald, 26. heinäkuuta 1892.